

15/5/2009

נושאונט מס' 10

דבר העורך

שלום רב,

ארבעה מציגים תימאטיים ישראלים השתתפו לאחרונה בתערוכה בינלאומית בסין. שלושה מהם – **דני פישר**, **ד"ר הדי פייבל** ו**משה מיכאלי** – זכו במדלית זהב. עבור דני, שכבר זכה בזהב גדול בתערוכת תל אביב זוהי אכזבה מסוימת, אם כי גם הפעם הוא היה קרוב מאוד למדליה הגבוהה ביותר. עבור הדי ומשה זוהי חזרה על הישגיהם מהעבר, והוכחה נוספת כי הם קרובים מאוד לצמרת בתחביב שלנו.

אבל ברצוננו להסב את תשומת הלב לתוצאה המרשימה של חברנו **לורנס פישר**, אשר זכה במוזהב גדול עם ציון של 85. במשך כעשור זכתה התצוגה של לורנס במדליה מוזהבת "בלבד", ולורנס הרגיש שהוא קצת תקוע. לפני כתשעה חודשים ערכנו מפגש איל"ת ובו הציג לורנס את האוסף שלו. בדיון שהתפתח עלו מספר הצעות לשיפור, ובעקבותיהן החל לורנס בעריכה מחדש של התצוגה כולה. בסין קצר לורנס את פירות המאמץ שהשקיע, והתצוגה שלו עלתה לראשונה לרמה של מוזהב גדול.

מה המסקנה? ראשית, שהמפגשים שלנו הם אפקטיביים. כל המפגשים שנערכו עד כה סייעו למציגים, ועלו בהם רעיונות מועילים. שנית, אין די במפגש בודד. על המציגים להמשיך לעבוד בבית וליישם ולו חלק מההצעות שהועלו במפגשים. במקרה של לורנס מדובר בהשקעה משמעותית של זמן ומחשבה (ולאו דווקא כסף!) והתוצאה מוכיחה בדיעבד את יעילות התהליך כולו. והמסקנה האחרונה היא, שכל אחד ואחד מאיתנו יכול לתרום לזולת מידיעותיו וממחשבותיו. בואו למפגשים אותם מארגן יו"ר האגודה, **ד"ר יהושע מגר**, וסייעו למציגים שלנו.

ברצוננו לסייע במיוחד למציגים בראשית דרכם. נשמח אם במפגשים הקרובים יתרכז הדיון באוספיהם של מציגים בפוטנציה. נשמח לקיים דיון על תצוגות בשלב התהוותן, ואפילו על בסיס תכנית בלבד. אם בכוונתכם להציג בעתיד צרו עימנו קשר, וכמאמר הפרסומת "בואו לגדול איתנו".

שלכם,

יורם ואריק

הבהלה לזהב בארץ האש יוסי חרש

ארץ האש היא קבוצת איים אשר התגלתה בשנת 1520 על ידי משלחת בראשותו של **פרדיננד מגלן**. כאשר הגיע מגלן למקום הוא ראה, ככל הנראה, מדורות, אותן הבעירו הילידים האבוריג'ינים כדי להתחמם. לפיכך, מגלן כינה את המקום תחילה "ארץ העשן", ואחר כך שינה את השם ל"ארץ האש".

כפי שניתן לראות בכל מפה של דרום אמריקה, ארץ האש מופרדת מהקצה הדרומי של היבשת על ידי מצרי מגלן. הנקודה הדרומית ביותר בקבוצת האיים מכונה כף הורן. האי המרכזי בקבוצה נקרא בפשטות "האי הגדול", ושטחו הוא קצת פחות מ-50,000 קמ"ר. החלק המערבי של האיים הוא הררי באופיו, ומהווה המשך של הרי האנדים, ואילו המזרח הוא המשך המישור של פטגוניה. מבחינה פוליטית האזור מחולק בין ארגנטינה במזרח לצ'ילה במערב.

בשנת 1879 דיווח קצין צ'ילאיני בשם **ראמון סראנו מונטאנר** כי מצא שיירים של זהב בחלקו הצפוני מערבי של האי. מחפשי זהב צצו כפטריות אחרי הגשם, תוך שהם מתנגשים עם אוכלוסיית הילידים המקומית. הזהב נמכר דרך מתווכים לסוחרים בעיר פונטה ארנס (העיר הגדולה הקרובה ביותר לאזור), ומשם לסנטיאגו, מונטווידאו ולשוויקם באירופה. החל מ-1890 ניכרה ירידה בכמויות הזהב שהופקו, אם כי בשנת 1898 עדיין עסקו בענף למעלה מ-200 כורים. שימוש בשיטות ממוכנות, שהחל ב-1902, גרם לגל נוסף של "בהלה לזהב", אך כשהתברר שכמויות הזהב המופקות אינן עולות על 500 קילוגרם בשנה, דעך העניין, והפעילות הממוכנת (ולמעשה, חיפוש הזהב כולו) נפסקה בשנת 1910.

בשנת 1884 נתגלה זהב גם באזור אחר של ארץ האש, ליד החוף הצפון מערבי של האי. הגילוי עורר עניין רב בבואנוס איירס, וכאן נכנס לתמונה גיבור הסיפור שלנו: **יוליוס פופר** (1857-1893) היה מהנדס, הרפתקן ומגלה ארצות. פופר היה יהודי. אביו, נפתלי, היה סוחר עתיקות אמיד ומייסד בית הספר היהודי הראשון בבוקרשט. פופר נולד בבירת רומניה, למד בפאריס, ועבד בקונסטנטינופול, בתעלת סואץ, בהודו, בסין וביפן. בהמשך הובילו אותו נדודיו לארצות הברית, קובה, מקסיקו ובשנת 1885 הוא הגיע לארגנטינה.

הידיעה על מציאת הזהב בארץ האש הציתה את דמיונו של פופר, וכמובן גם את רצונו להתעשר. בספטמבר 1886 הוא יצא בראש משלחת של 18 איש לחפש זהב בארץ האש. פופר שימש כראש המשלחת, המהנדס הראשי שלה, המומחה לענייני מינרלים, ובזמנו הפנוי גם היה עיתונאי וצלם. פופר ניהל את המשלחת ביד רמה ובמשמעת ברזל.

המשלחת של פופר מצאה סימני זהב בחוף של חצי האי אל-פאראמו. הגילוי עודד את פופר להמשיך בחיפושים, ובהמשך נמצאו מרבצים משמעותיים של זהב. באופן טבעי, מחירן של מניות החברה של פופר בבורסה בארגנטינה נסק, והוא שלשל לכיסו סכומי כסף ניכרים.

איל"ת – אגודה ישראלית לבולאות תימאטית בית יואל, נמל ת"א 40, תל-אביב 6350671

מעטפה קשוחה ועליה בול מרומניה לזכרו של פופר.

בארץ האש היה פופר "בעל הבית", תוך שהוא מסתייע בצבא פרטי שהקים לעצמו. הוא לחם בתקיפות נגד מגלי זהב אחרים ונגד הילידים המקומיים. פופר גם הנפיק מטבעות ובולים לשימוש בטריטוריה "שלו" – סימני שלטון שנועדו, ללא ספק, גם לטפח את האגו שלו. אבל לא לעולם חוסן: בשנת 1893, כשהוא בן 35 בלבד, מצא פופר את מותו במלון בבואנוס איירס. נסיבות מותו אינן ברורות אבל ככל הנראה מדובר ברצח. אחרי מותו התמוטטה האימפריה שבנה פופר: הטריטוריה שלו נותרה ללא שליט, וממילא כמויות הזהב התמעטו בינתיים מאוד.

הבולים של פופר הודפסו בתחילת 1891 על ידי קיד ושות' בבואנוס איירס בליטוגרפיה עם שינון 11.5. פופר לקח עימו מספר גיליונות כאשר נסע לארץ האש באפריל של אותה שנה. בולים אלו, הראשונים שיצאו ממכש הדפוס, הם

איל"ת – אגודה ישראלית לבולאות תימאטית

בית יואל, נמל ת"א 40, תל-אביב 6350671

בצבע ארגמן. פופר התכוון לאסוף את יתרת ההזמנה – ככל הנראה 750 או 1000 גיליונות – בשובו לעיר בחודש יולי. אלא שבינתיים פרצה סערה סביב ההנפקה והשימוש שלו בבולים ובמטבעות, וכתוצאה מכך הגיליונות נותרו בידי המדפיס. גיליונות אלו, שהודפסו בצבע אדום, זרמו לשוק הבולאי בשנת 1912. בשל הגוון השונה שלהם הם מכונים לעיתים בטעות "הדפסה חוזרת". הבולים בגוון האדום הם אלו הנפוצים כיום בשוק. הבולים בגוון הארגמן הם נדירים ביותר, וכיום ידועה רק רביעיה אחת שלהם. כמו כן מוכרות כיום 8 מעטפות דואר עם בולי ארץ האש.

עיצוב הבול מכיל שני פטישים מוצלבים, סמל ידוע של כורים וכרייה. פטישים אלו היו בשימושם של כורים עוד מימי הביניים, כאשר באחד משתמשים כפטיש ובשני כאיזמל לצורך שבירת הסלעים. הבולים הודפסו בגיליונות של 100, תוך שימוש ב-12 מטבעות שונות. מאחר ולכל מטבעת יש סימני זיהוי משלה ניתן לזהות בגיליון הבולים תבנית חזרה בסיסית של 4×3 . תבנית זו חוזרת על עצמה שש פעמים, כאשר יתרת 28 הבולים מתקבלת בחזרות חלקיות בלבד. הגיליון כולו מתואר להלן, כאשר כל תבנית חזרה מציגת בצבע שונה:

A	B	C	D	A	B	C	D	D	C
E	F	G	H	E	F	G	H	H	G
I	J	K	L	I	J	K	L	L	K
A	B	C	D	A	B	C	D	A	B
E	F	G	H	E	F	G	H	E	F
I	J	K	L	I	J	K	L	I	J
A	B	C	D	A	B	C	D	B	C
E	F	G	H	E	F	G	H	F	G
I	J	K	L	I	J	K	L	J	K
E	F	G	H	A	B	C	D	E	K

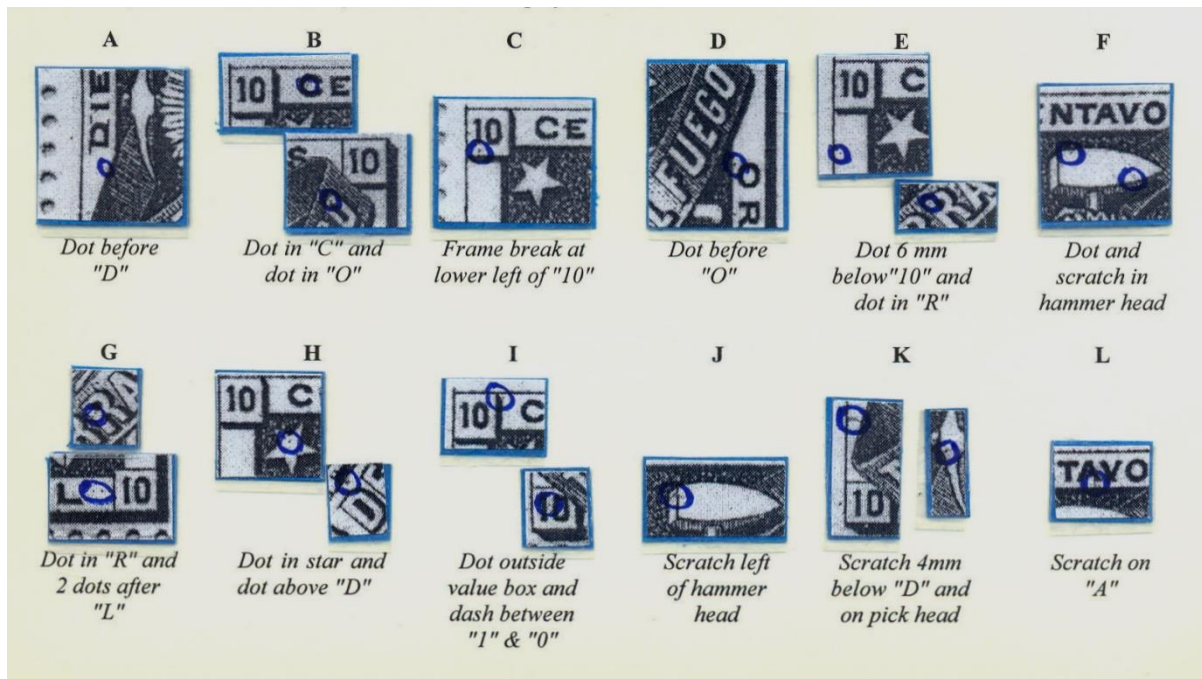
הנה צמדה של 12 בולים בצבע אדום, המהווה תבנית חזרה כזו. כפי שניתן לראות הצמדה היא מצדו השמאלי של הגיליון, אך לא ניתן לקבוע אם היא הצמדה "האדומה", "הירוקה", או "הכחולה".

כיצד ניתן לדעת כי זו אכן צמדה המכילה את כל המטבעות, ולא "סתם" צמדה בת 12 בולים מצדו השמאלי של הגיליון? לשם כך צריך לדעת לזהות כל אחד מהמטבעות, ולזהות את הבולים אותם סימנו

איל"ת – אגודה ישראלית לבולאות תימאטית בית יואל, נמל ת"א 40, תל-אביב 6350671

באותיות A – L. להלן "סימני הזיהוי" של כל בול:

מחקר זה, שנעשה בעזרת ספרם של מורהאוס ו-ווסט, נכלל בתצוגה החדשה שלי. המחקר מדגים כיצד ידע בבולאות קלאסית יכול וצריך להשתלב גם באוסף תימאטי.

מקורות:

Moorhouse B., West J.C., **Tierra del Fuego: The 1891 Postage Stamp and Its Usage**. Moorhouse Publishers, Peterborough UK (2004), 80pp.

יוסי חרש, גיאולוג במקצועו, אוסף בולים בנושא המינרלים. התצוגה שלו "מינרלים: מקורם והשימוש בהם" זכתה במדליית זהב ברמה הבינלאומית בתערוכת ישראל 2008. כתובתו לתגובות: j_charrach@yahoo.com

קרב השירות באוקיאנוס האטלנטי – חלק שני גדעון רענן

7. אניות "החירות" ו"הניצחון"

אניית חירות.

הקרב על האטלנטי היה סידרה מתמשכת של מפגשים קטלניים אשר השתרע על פני 4 מיליון מילים רבועים של אוקיאנוס ונמשך 5 שנים. משמעות הניצחון בקרב הייתה יכולת שליטה ללא עוררין על נתיבי השייט שבין היבשת הישנה לאמריקה. האסטרטגיה הגרמנית התבססה על יכולת הטבעה של אניות בנות הברית בכמות כזו שתגבר על כושר ייצורן של אניות סוחר חדשות.

במהלך השנים 1941 ו-1942 טיבע צי הצוללות הגרמני כ-3000 אניות סוחר וליווי של בנות הברית, בעוד שפחות מ-900 כלי שייט חדשים נבנו בארצות הברית והוכנסו לשירות באותה תקופה על מנת להחליפם.

החל מ-1941 לקחה על עצמה ארצות הברית מבצע חסר תקדים בהיקפו לבנייתן של אניות צי סוחר בעלות נמוכה, במספרים גדולים ובלוח זמנים קצר. דגם האניות שנבחר היה ה-Ocean class הבריטי, שהתאים לשמש כאוניית סוחר חוצת אוקיאנוסים ועם זאת היה פשוט לבניה. 18 מספנות הוקמו לצורך בניית כמות כלי השיט הנדרשת. בשל מראה החיצוני הלא מצודד של האנייה וצבעה האפור זכתה עד מהרה בכינוי "הברווזון המכוער". היה זה הנשיא רוזוולט שקבע כי ייעודם של כלי השייט הינה "אספקת" החירות לאירופה וכך נחרט שמם בזיכרון ההיסטורי כ"אניות החירות".

ה"פטריק הנרי" אניית החירות הראשונה שהוכנסה לשירות, ב-30 בדצמבר 1941. בנייתה נמשכה כ-150 יום, אך עד מהרה ערכו האמריקאים מהפכה באופן ייצור האניות: ייצורם של כ-250,000

ה"פטריק הנרי": אניית החירות הראשונה.

מכלולי האנייה השונים הועברו למגוון רחב של מפעלים בכל רחבי ארצות הברית, ובסיום ייצורם הובאו למרכזי הרכבה במספנות השונות. שיא המהירות בהרכבת אנייה בודדת היה 4 יממות, 15 שעות ו-24 דקות. שיא זה נקבע במספנת קייזר בקליפורניה והיה שייך לאנייה "רוברט אי. פירי". בשנת 1944 זמן ממוצע לייצור והרכבת אנייה עמד על 42 ימי עבודה. בין השנים 1941 ל-1945 נבנו 2,751 אניות מדגם זה.

אורכה של אניית החירות היה כ-135 מטר, רוחבה כ-17 מטר והדחי שלה כ-10,500 טון. מהירות ההפלגה הייתה כ-11 קשרים. האנייה חומשה בשני תותחים - האחד בחרטומה והשני בירכתיה - ובנוסף צוידה במקלעים כנגד מטוסי תקיפה. תפעול אמצעי

איל"ת – אגודה ישראלית לבולאות תימאטית בית יואל, נמל ת"א 40, תל-אביב 6350671

לחימה אלה היה נתון בידי אנשי הצי שצורפו לצוות האנייה. דגם נוסף ודומה ל"חירות" היה "אניות הניצחון", שהיו מעט רחבות יותר ובעלות מהירות משופרת. החל משנת 1943 הוכנסו לשרות 541 אניות מדגם זה. בנוסף נבנו והוכנסו לשרות 550 מיכליות מבוססות על דגם אניית ה"חירות".

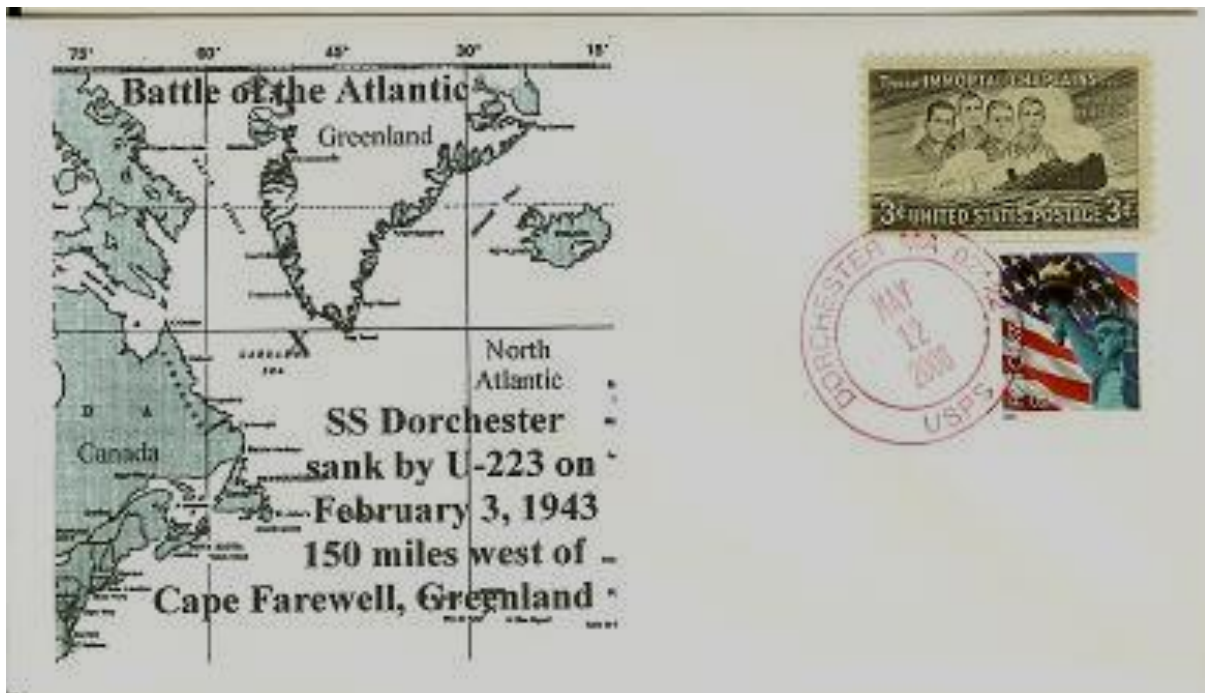

אניית ניצחון

החל מאוגוסט 42 עלה קצב בניית האוניות בארצות הברית על כושר הטבעתן בידי הצי הגרמני, ובמהלך שנת 43 עמד קצב הבנייה בארה"ב וקנדה על 140 אניות בחודש.

8. ארבעת הכמרים הצבאיים

בפברואר 1943 הייתה ה"דורצ'סטר", אניית שרות להעברת כוחות, בדרכה מארצות הברית לגרינלנד. החיילים שעל סיפונה נועדו לאיש את בסיסי הצבא האמריקאי שבדרום האי. לפתע הורגשה פגיעת טורפדו במרכז האנייה שלוותה בפיצוץ חזק בחדר המכונות. חיילים אחוזי חרדה רצו אל הסיפון ובמהלך האי סדר שנוצר והפאניקה, סייעו 4 כמרים צבאיים לקציני האנייה להרגיע את האנשים, לחלק להם חגורות הצלה ולהפנותם לכיוון סירות ההצלה. כאשר התברר כי קיים מחסור בחגורות הצלה הסירו מעליהם הכמרים את חגורותיהם וחילקו אותן לחיילים. הארבעה ניספו עם טביעת האנייה.

בול ומעטפת קשוחה לציון הטבעתה של הדורצ'סטר.
בבול נראים דמויותיהם של ארבעת הכמרים ושל האנייה הטובעת.

איל"ת – אגודה ישראלית לבולאות תימאטית

בית יואל, נמל ת"א 40, תל-אביב 6350671

9. אניגמה

מתמטיקאים פולנים
סייעו בפיצוח צופן
האניגמה

היפוך המגמה בקרב על האטלנטי החל כבר במאי 1941 בעת תקיפת שיירת אספקה על ידי הצוללת U-110 דרומית לגרינלנד. במהלך התקיפה נכפתה על הצוללת עלייה לפני השטח, לאחר שהיא הותקפה בצורה קשה באמצעות פצצות עומק מאניות הליווי. יחידת קומנדו בריטית מסיפון המשחתת "בולדוג" הצליחה להשתלט על הצוללת, להעפיל אל סיפונה ולחלץ מתוכה את מכשיר הקשר המוצפן והסודי "אניגמה" יחד עם ספר הקודים והוראות הפעלה. לקח לשירות הביון הבריטי וליחידת המפצחים בבלצ'לי פארק מספר חודשים עד שהצליחו לפצח את קוד האניגמה. מעתה, יכול היה המודיעין הבריטי להתריע בפני השיירות על תקיפה קרבה ולנקוט בצעדי מנע. מאזן האבדות השתנה באופן דרמטי.

במרץ 1943 שונה קוד האניגמה על ידי הגרמנים והודות לכך יכול היה שוב צי הצוללות להטביע 22 כלי שיט בשיירות SC-122 ו-HX-229. פעם נוספת פצחו שירותי הביון הבריטיים את הקוד. באותו חודש פרשו לראשונה בנות הברית נושאות מטוסים כחלק משיירת הליווי ובכך הצליחו להעניק מטריה אווירית מושלמת לצי הסוחרות לכל אורך חציית האטלנטי.

בהתקפה על שיירת ONS-5 במאי 1943 טובעו 12 אניות סוחר, אך התקפה זו עלתה באובדן של 7 צוללות בצד הגרמני. שבועיים מאוחר יותר "עדת זאבים" שמנתה 18 צוללות התכוונה לתקוף את שיירת SC-130. בנות הברית, שהיו מודעות לתקיפה הממשמשת ובאה, פעלו בהתאם והסיטו את השיירה מנתיבה המתוכנן. רק 10 צוללות הצליחו ליצור קשר עין עם השיירה ומתוכן רק אחת הגיעה קרוב מספיק למגע ותקיפה אך ללא הצלחה. 6 צוללות טובעו במהלך הקרב, ואף לא אניית סוחר אחת נפגעה.

10. אחרית דבר

תקיפת צוללת מהאוויר

צוללות אותרו בעזרת מכשיר הסונאר והותקפו בפצצות עומק. מטוסי הסיור תקפו באמצעות הטלת טורפדו אקוסטי, ואילו הצוללות שנמצאו על פני השטח אותרו על ידי מכ"ם החיפוש של אניות השיירה ומטוסי הסיור והותקפו בתותחים מהים ומקלעים מן האוויר.

בנות הברית הקימו את "קבוצות הצייד והחיסול", אשר כללו נושאות מטוסים, משחתות ופריגטות. תפקידן היה לאתר, לתקוף ולהשמיד באופן משולב מהים ומן האוויר את "עדות הזאבים". טקטיקה זו הוכחה עד מהרה כיעילה ביותר ולצוללות הצי הגרמני לא נותר כל סיכוי להצלחה. בין ינואר לאפריל 1943 איבד הצי הגרמני 57 צוללות. עוד 41 טובעו במאי, ולנוכח המצב החדש שנוצר נטש אדמירל דניץ את טקטיקת "עדת הזאבים" באוקיאנוס האטלנטי.

איל"ת – אגודה ישראלית לבולאות תימאטית בית יואל, נמל ת"א 40, תל-אביב 6350671

המשך המלחמה היה רע עוד יותר עבור הגרמנים: בשנת 1944 טובעו 238 צוללות ועוד 125 בשנת 1945. יותר ויותר שיירות הצליחו לחצות את האוקיאנוס האטלנטי ללא נפגעים. בסתיו 1944 הצליחו 159 אניות סוחר לעשות את דרכן למורמנסק שבצפון רוסיה והגיעו ליעדן ללא כל פגע. הקרב על האטלנטי הוכרע.

שיירה באוקיאנוס האטלנטי.

לסיכום המערכה על האוקיאנוס האטלנטי:

צוללות הצי הגרמני הטביעו כ-2800 אניות סוחר במשך שנות המלחמה. בסך הכל בנתה גרמניה הנאצית 1,162 צוללות במהלך המלחמה, ומתוכן 784 נפגעו או טובעו. כ-40,000 קצינים, מפקדים ואנשי צוות שירתו בכח הצוללות הגרמני. כ-28,000 מתוכם קיפחו את חייהם וכ-5,000 נפלו בשבי. שום זרוע של הצבא הגרמני לא ספגה אחוז כה גבוה של אבדות כפי שספג כח הצוללות.

"הכוכב האטלנטי" – מדליית הוקרה שהונפקה על ידי הבריטים לצוותי צי הסוחר, אניות הליווי ומטוסי הסיור שלחמו בקרב על האטלנטי. ברקע פריסה אופיינית של שיירה.

גדעון רענן אוסף נושאים רבים הקשורים לים, עם דגש על צוללות.
לתגובות: raanan18@zahav.net.il

גלויות מירב

איסוף גלויות מירב משלב איסוף בולים עם איסוף גלויות, תוך יצירת התאמה מירבית ביניהם. לאחרונה נראה, כי התחום תופס מקום משמעותי יותר בבולאות הנושאית. יש האוספים ומציגים אוסף נושאי שלם על גבי גלויות מירב, ויש המשלבים אותן באוסף נושאי רגיל.

גלוית מירב מוגדרת כגלויה עם תמונה שבה הבול מודבק על הצד עם התמונה ולא בצד האחורי, כמקובל בגלוית דואר רגילה. חותמת הדואר מוטבעת בחלקה על הבול ובחלקה על התמונה, כאילו היא קושרת את

הבול לתמונה. בין שלושת המרכיבים של גלוית מירב - בול, חותמת, גלויה - צריכה להיות התאמה מירבית. ההתאמה היא של הנושא, של המועד (תאריך החותמת קשור בנושא), ושל המקום. ההתאמה המירבית נותנת את השם לפריט בולאי זה. התחביב של הכנה ואיסוף של גלויות מירב נקרא מקסימפיליה (Maximaphily).

נקודה מעניינת היא הנוכחות הישראלית בתחום גלויות המירב ברשת. שני האתרים הפרטיים המובילים שמצאתי הוקמו על ידי ישראלים, והערך על גלויות מירב בויקיפדיה העברית גדול ועשיר בתוכן ממקבילו באנגלית.

<http://www.maximaphily.info>

האתר הרשמי של המועצה למקסימפיליה של ההתאחדות הבולאית הבינלאומית מתמקד בנהלים לתצוגה ובהנפקות רשמיות של גלויות מירב. ניתן להוריד דו"חות שנתיים הסוקרים את ההנפקות הרשמיות בשנה מסוימת, ולראות תוצאות של תחרות גלויות מירב מצטיינות בשנה מסוימת.

<http://maximaphily.shdemati.com>

יוסי שדמתי העלה אתר ובו מגוון גדול של גלויות מירב מרהיבות ביופיו בנושאים שונים (ציפורים, מטוסים ויונקים ימיים). נראה כי באתר זה מוצג המגוון הגדול ביותר של גלויות מירב שלא בהקשר מסחרי. עם זאת ניכר כי האתר הוקם עוד במאה הקודמת, והוא זקוק לעיצוב גרפי מתקדם יותר.

איל"ת – אגודה ישראלית לבולאות תימאטית בית יואל, נמל ת"א 40, תל-אביב 6350671

<http://www.website-analyst.co.il/lucdesk/mcards.html>

באתר של **לוסיאן מיליס** מנתניה ניתן לראות סקירה היסטורית ייחודית על תולדות גלויות המירב. כמו כן ניתן למצוא מידע מעניין על גלויות ישנות בכלל.

<http://www.maximaphiles-francais.org>

האתר של האגודה הצרפתית לאיסוף גלויות מירב הוא הגדול בתחומו וכולל מגוון מאמרים ועדכונים. למרבית הצער האתר כתוב בצרפתית בלבד. ניתן להשתמש בשירותי התרגום של גוגל המוטמעים בו, אולם התוצאה מגוחכת למדי.

ובעניין אחר: לאחרונה נתקלתי בשני אתרים חדשים הראויים להמלצה.

<http://www.learnaboutstamps.com>

אתר חדש ללימוד וקידום איסוף הבולים שהועלה על ידי שירות הדואר האמריקני. האתר מעוצב כמעין ספר ובו חומר רב לכל מי שמתחיל את צעדיו הראשונים בתחום הבולאות, אם כי במיקוד כמעט מוחלט על בולי ארצות הברית.

<http://timbredujura.blogspot.com>

הבלוג "בול היום" כולל מידע חדש המתעדכן מדי יום בנושאי הוצאות חדשות וסיפורי בולים מן העבר. כל התכנים מובאים דו-לשונית, באנגלית ובצרפתית. מאפיין ייחודי של האתר, הוא שכמעט כל התמונות המובאות בו הן של מעטפות הממוענות לכותב הבלוג ועליהן הבולים המדוברים.

גם חברי איל"ת עשויים לרצות להעלות את האוסף שלהם לרשת. אשמח לעזור למעוניינים בעצות טכניות ומעשיות.

תגובות ניתן לשלוח למשה אהלי בדוא"ל mosheaaaaa.oholy@gmail.com

(יש להוריד את רצף אותיות ה-a אחרי המילה moshe. יש הרבה תוכניות זדוניות הרצות ברשת ומחפשות כתובות דואר אלקטרוני כדי למלא אותם בזבל ואף חמור מכך – כך שלא כדאי לציין כתובת כפי שהיא באתר כלשהוא).